

Ladislav Porjes Dělá Rozhovor S Walterem Ulbrichtem

Na téhle fotce jsem já (v popředí nalevo), jak dělám rozhovor s Walterem Ulbrichtem (v popředí napravo) v březnu 1967 na výstavě v Lipsku.

V Lipsku jsem málem způsobil mezinárodní katastrofu! Stalo se to v březnu roku 1967 na Lipském veletrhu. Probíhaly zde celkem banální tiskové konference, na kterých se NDR chlubila svými úspěchy na všech polích. Procházely se zde ne zrovna zajímavé návštěvy – ovšem jen do chvíle, kdy mi jeden z činitelů Československé expozice důvěrně sdělil, že do našeho pavilonu zavítá ministerský předseda Walter Ulbricht, nejvyšší šéf východoněmeckého státu „dělníků a rolníků“. Tato zpráva způsobila v československé expozici rozruch. Zašel jsem za šéfem tiskového odboru ministerstva zahraničních věcí NDR Schwabem a zeptal se ho, zda bych mohl s Walterem Ulbrichtem udělat interview. Rezolutně odmítl: „Soudruhu, to je naprosto vyloučené. Je to pouze soukromá návštěva.“ Pak se lekl, jak jsem se k informaci dostal. Neodpověděl jsem mu, jen jsem ho ubezpečil, že informaci nemám od nikoho z jeho podřízených.

Asi za půl hodiny skutečně Ulbricht vkročil do československého pavilónu za doprovodu ochranky a nohsledů ze všech možných ministerstev. Ulbricht se začal sotva rozhlížet a já už jsem zmáčkł spoušť svého přes rameno přehozeného diktafonu a s napřaženým mikrofonom jsem vystartoval přímo k vzácnému hostovi. Okamžitě mě odstrčil jeden jeho ozbrojený ochránce a já jsem letěl zády ke zdi. Ovšem můj dvoumetrový spolupracovník se mnou vši silou mrštíł zpátky. Zabrzdil jsem přímo před ministerským předsedou a zahlaholil jsem úvodní banální otázku: „Jakpak se panu předsedovi Státní rady československá expozice líbí?“ Ulbricht byl sice nečekaným extempore překvapen, ale dal signál ochrance, aby poodstoupila. Začal sice formálně, ale ochotně na můj dotaz odpovídat. Jeho monolog byl plný monotónních frází, z nichž se předseda probral teprve po

mé následující otázce – co zamýšlí udělat pro zlepšení vzájemných vztahů NDR a ČSSR? „To je dobrá otázka a přichází právě včas. Zítra odlétám do Prahy, abychom se soudruhem Antonínem Novotným společně analyzovali příčiny současné stagnace a našli cestu k ozdravení našich vztahů.“ Pak ještě pronesl několik vzletných vět o důležitosti a významu spolupráce obou našich zemí. Zdvořile jsem poděkoval za rozhovor, okamžitě jsem nasedl do svého služebního auta, a urychleně pádil do místního rozhlasového studia, abych tuto žhavou senzaci přetočil do Prahy. Bylo to totiž neslýchané a předčasné vyjádření státního tajemství!

Po dvou hodinách nepřítomnosti jsem se vrátil opět do našeho pavilonu. Tam mi známí řekli, že po mém odjezdu po mně vypukla strašná sháňka. Členové Ulbrichtovy ochranky, agenti tajné státní bezpečnosti „Stasi“, i úředníci z ministerstva zahraničí NDR mě zuřivě sháněli. Nakonec mě Němci konečně objevili – prosili a vzápětí výhrůžně žádali, abych jim inkriminovaný magnetofonový pásek vydal. Když se dozvěděli, že jsem ho z lipského studia už před hodinou přetočil do Prahy, tahali mne k telefonu, abych bleskově zavolal do pražského rádia, že rozhovor se v nejvyšším státním zájmu nesmí vysílat, jelikož se soudruh předseda podřekl, a že předčasné prozrazení jeho letu do Prahy by mohlo vážně ohrozit jeho bezpečnost. Musel jsem říci, že je mi líto, ale mé interview s Ulbrichtem se v pražském rádiu jako mimořádně žhavá aktualita již dvakrát vysílalo.